

turus est magna tua gloria : quē suauius ipsum legissem
& attētius, nisi inter multarum rerum curas ea mihi pro-
uincia obuenisset, identidem interpellantes lectionis in-
tentionisq; tenorem. Iam enim alterum annū multa mi-
hi negocia domesticæ curæ facessunt : ut succisiuos tantū
dies & dierum etiam ipsorum horas literis impertiam,
nonnihil utiq; hebescente ingenio crassiorum rerum atq;
etiam à literis abhorrentium animaduersione. Quæ eo
mihi grauior est & nocentior, quo insolentior id facio.
Quippe qui retroacta ætate, quantum per ualeitudinem li-
cuit, nihil penè rei familiaris procurationi dederim : nul-
lasq; partes patrifamilias, nisi intra cubiculū geniale, obi-
re solitus sim. Vale rursus. Parisijs. VI. Idus Iulias.

THOMAS LINACRVS MEDICVS GV
lielmo Budæo uiro undecunq; doctissi-
mo, nobilissimoq; S. P. D.

Vm tua in me doctissime Budæe præsertim
immerentem officia reputo, incertus agor
gratulandum ne mihi fortunæ meæ magis
sit, an contra de ea querendum. Ita me ma-
gnitudine eorum, si recte æstimētur, reddis
incipitem. Cum enim uel benignitatem tu-
am æstimo, qua me primum elegantissimo, doctissimoq;
opere tuo ultro donasti : uel candorem ac generositatem
animi, quo laudes meas (sicuti arbitror omnium soles) si-
ne inuidia nutris ac foues : non parum mihi gratulari de-
bere fortunæ meæ uideor, quæ te talem mihi amicum cō-
siliarit. Nam nostras certe laudes quid tu aliud q; nutris
ac foues? qui quod officere his posset, nihil herere in lucu-
bratiunculis meis sordidum immūdum'ue finis: nec dum
id efficias, uel temporis ullius iacturæ, uel labori parcis.

In quo tamen tibi quoque consulere non nihil uideri potest, qui tuis, politisque tibi esse eminendum potius quam parum mundis statuis. Emines autem profecto fere omnibus, quantum ceteris Nymphis ὀμηρικῆ δακτώ. πασάων δ' ὑπὲρ ἧ γε κάρη ἔχει, ἠδὲ μέτωπα. Adeo iam eminentia ipsa securus, minus mirum est si de æmulo non dubitas. Cum uero ueluti alteram paginam inspiciens, nihil in me esse animaduerto quo tantis meritis tuis respondeam, merito de fortuna mea queror: quæ mihi quod aliàs summa uoluptas foret, inuidit. ἡδυσον γὰρ; οἶδα; οὐδὲ ἐξᾶτη τυχεῖρ. Mihi uero uel in primis esset uotis, ut tecum aliquando paria facerem. Cæterum quæ tuæ est naturæ mira felicitas, tu ipse hac quoque parte occurris: tantaque sollicitudine non parum nos leuas, qui pro magnitudine animi tui, & propria (non dubito) egregij facti conscientia es contentus: & nostram inuicem boni consules, qui tam Hercle mihi promptissime reponendi officij uoluntatis sum conscius, quàm tantæ sum facultatis inops. Qua tamen una ratione licet non ingrato esse: & nunc ago tibi gratias quas possum maximas: & id sedulo agam ut nec loci, nec temporis occasione defuisse usquam uidear, quin commemorando, scribendo, prædicando πάντα λίθορ κινῶρ, καὶ ὄλωρ πάντα γενόμενι Θ, summa in merita tua perpetuo testificer. ἔπεμψα δὲ σοι δακτυλίους ἑνάς, οὓς ἡδὲ σοι δοθέντας πείθομαι. ἀπελὲς πάνυ, εἰ πρὸς τῶν ἡμῶν αὐτῶν ἀποβλέπεις, δῶρον, εἰ δὲ πρὸς τῶν δύναμιρ, οὐκ ἀνεπιτηδείορ ἴσως εἰ ἡμῶν ἑλίας ἐνέχυρον. δακτύλιον γὰρ καὶ γαμῶντων καὶ διδασκάλων καὶ ἐνωχισομνίων βεβαοῖ πίσιρ. οὗτοι ἰ καὶ πρὸ τῆ βασιλέωρ ἡμῶν ἀφισθέντες, ἀλεξιτήριον πασῶν ἀπάντων εἶναι νομίζονται. ὡσθ' ἰζούεσ ὄντας, ἑλίας, ἰζὺ χήματος, οὐκ ἄλλοτριορ ἢ τοι δεσμόρ, εἶναι ἢ μνημόσσωρ. σὺ δ' οὖν αὐτοὺς ὅπως ἀνέχασιν, μετ' ἐνωσίας πεμφθέντας. ἐνωϊκῶρ ἀποδέξῃ. ἐξέσωσ κελτῶρ λογιώτατε. Londini, quarto idus Iunias.